

Lze raditi k okultnímu školení?

Tuto otázku nutno zodpověděti absolutním, naprostým „ne“. Okultní školení, ke kterému se všeobecně počítají cviky k docílení jasnovidnosti, jasnoslyšení atd. jest závadou při vnitřním svobodném vývoji a skutečném duchovním vzestupu. Co možno vypěstovati tímto školením, ukazuje se nám v minulých dobách jako tak zvaní mágové a čarodějníci, když školení mělo do jisté míry příznivý průběh.

Je to jednostranné tápání kupředu zdola nahoru, ale nelze při tom nikdy překročiti tak zvaný pozemský obvod. Při všech těchto dějích, kterých jest možno za jistých okolností dosáhnouti, může se jednati vždy jen o věci nízkého a nejnižšího druhu, které nedovedou člověka jako takového povznésti niterně výše, ale mohou ho určitě svést z cesty.

Člověk může tím proniknouti jen do nejbližšího jemnohmotného okolí, jehož inteligentní bytosti jsou často nevědomější než pozemští lidé sami. Vše, čeho se tím dosáhlo, jest pouze to, že člověk se otevře jemu neznámým nebezpečím, před nimiž právě zůstává chráněn neotevřením se.

Člověk, který se školením stal jasnovidným nebo jasnoslyšným, uvidí nebo uslyší v tomto nízkém okolí často věci, které mají zdání vznešenosti a čistoty, ale jsou přece daleko toho vzdáleny. K tomu přistupuje ještě vlastní, cvičeními předrážděná fantazie, která rovněž vytvoří okolí, jež pak žák skutečně vidí a slyší a zmatek je tu. Takový člověk, stojící umělým školením na nejistých nohou, nemůže při nejlepší vůli rozeznati ostrou hranici

mezi pravdou a klamem, jakož i tisícero možností tvarů v jemnohmotném světě. K tomu přistupují konečně i nízké, pro něho nezbytně škodlivé vlivy, jimž se sám dobrovolně s velkou námahou otevřel a proti nimž nemůže postavit vyšší sílu. Tak se stává záhy vrakem bez kormidla na neznámém mu moři a může se státi nebezpečným i pro všechno, s čím se setká.

Je to právě tak, jako když člověk neumí plovat. Při tom je úplně schopen projížděti se neobeznámeným živlem zcela chráněn v lodičce. Podobně jako je tomu v pozemském životě. Vytrhne-li však za plavby z lodičky, která ho chrání, některé prkno, učiní do ochrany trhlinu, kterou vnikne do lodičky voda, zbaví ho ochrany a strhne ho dolů. Neumí-li plovat, stane se tento člověk obětí neznámého mu živlu.

Takový je postup okultního školení. Člověk tímto školením vytrhne jen prkno z lodi, která ho chrání, **ale nenaučí se plovat!**

Ale jsou také plavci, kteří se nazývají mistry. Plavci v tomto oboru jsou takoví lidé, kteří mají v sobě již hotovou vlohu a jistým školením podali jí ruku, aby ji uplatnili a snaží se stále více ji rozšiřovati. V takových případech spojí se tedy víceméně hotová vloha s umělým školením. Ale i nejlepšímu plavci jsou vždy stanoveny dosti úzké hranice. Odváží-li se příliš daleko, opustí ho síly a on je na konec stejně ztracen jako neplavec ... nepřijde-li mu, stejně jako neplavci, pomoc.

Taková pomoc může však v jemnohmotném světě přijíti jen z jasných výšin, z čistého duchovna. Tato pomoc může ovšem přijíti pouze tehdy, jestliže ten, kdo je v nebezpečí, dospěl ve svém duševním vývoji k určitému stupni čistoty, se kterým se tato může pak spojit k opoře. Ale takové čistoty nedocílí se

pokusy v okultním školení. Ta nadejde jen povznesením vnitřní pravé mravnosti v trvalém povznesení zraku v čistotě Světla.

Sledoval-li člověk **tuto** cestu, která ho časem přivede k jistému stupni vnitřní čistoty, jež se pak přirozeně zrcadlí i v jeho myšlenkách, slovech a skutcích, dostane se mu znenáhla spojení s čistými výšinami a odtud ve zvrtném působení i zmnožené síly. Získal tím spojení skrze všechny mezistupně a to ho udržuje a je mu oporou. Netrvá pak dlouho a bude mu bez vlastního přičinění dáno všechno to, oč marně usilovali plavci. Ale děje se tak s pečlivostí a opatrností, jež jsou podkladem strohých zákonů zvrtného působení. Dostává se mu vždy právě jen tolik, na kolik sám může aspoň stejnou sílu poskytnouti navzájem, čímž je předem odstraněno každé nebezpečí. Konečně se dělicí přehrada, kterou možno srovnati s prkny člunu, stále zeslabuje, až úplně odpadne. To je pak také chvíle, kdy se člověk v jemnohmotném světě až vzhůru ke světlým výšinám cítí býti zcela doma, jako ryba ve vodě. To je jedině správná cesta. Všechno předčasně docílené umělým školením jest chybné. Jen rybě ve vodě není voda skutečně nebezpečnou, protože je to „její živel“, pro který jest vyzbrojena. Takové vyzbroje nemůže **nikdy** dosíci školený plavec.

Začne-li člověk se školením, předchází mu dobrovolné rozhodnutí, jehož následkům je pak podroben. Proto také nemůže počítati s tím, že mu pomoc **musí** býti poskytnuta. Měl předem svobodné rozhodnutí své vůle.

Ale člověk, který přiměje k takovému školení jiné lidi, kteří jsou tím pak vydáni nebezpečím nejrůznějšího druhu, bere na sebe velkou část následků z provinění každého jednotlivce. Ke všem jest jemnohmotně připoután. Neodvolatelně musí po svém

pozemském dožití sestoupiti k těm, kdo ho předešli a kdo nebezpečím podlehli. Musí sestoupiti až k tomu, který klesl nejhluběji. Pro něho samotného není možný vzestup dříve, pokud každému jednotlivci nedopomohl opět vzhůru, až se bludná cesta vyčerpá a kromě toho se tím i zameškané dohoní. To jest vyrovnání ve zvratném působení a současně i cesta milosti pro něho, aby křivdy napravil a se povznesl.

Působil-li takový člověk nejen slovem, ale i písmem, stihne ho to tím hůře, protože jeho spisy působí zkázonosně i po jeho pozemském dožití. Musí pak v jemnohmotném světě vyčkávat, až nepřichází již nikdo, koho svedly jeho spisy a jemuž by proto měl pomáhati vzhůru. Tak mohou minouti staletí.

Tím není však míněno, že obor jemnohmotného světa má v pozemském životě zůstatí nedotčený a uzavřený.

Lidem niterně zralým připadne vždy v pravou hodinu, že se ucítí doma v tom, co skrývá pro jiné lidi nebezpečí. Oni smí zříti Pravdu a šířiti ji dále.

Při tom mají však jasný přehled všech nebezpečí, jež hrozí těm, kdo okultním školením chtějí jednostranně vniknouti do nížin jim neznámé země. Ti pak nikdy nedají podnět k okultnímu školení.